

Архімандрит Єфрем (Молнар) (30.07.1928 - 6.06.1996)

Архімандрит Єфрем (в миру Соломон Михайлович Молнар) народився 30 липня 1928 р. в с. Копашнево у сім'ї Михайла Михайловича Молнара та Олени Михайлівни Попович¹. До 1949 р. навчався у Копашнівській неповній середній школі, допомагав батькам по господарству.

Весною 1950 р. призваний до лав Радянської Армії і восени 1953 р. демобілізувався. Цього ж року вступив послушником у Свято-Троїцький чоловічий скит в Городиліві. У 1954 р. з благословення єпископа Іларіона (Кочергін) пострижений в рясу з іменем Єфрем. 1957 р. пострижений у мантию, а через деякий час рукоположений у сан ієродиякона єпископом Мукачівсько-Ужгородським Варлаамом (Борисевичем)².

З ліквідацією Городилівського скиту навесні 1959 р. перейшов на послушання до Преображенського чоловічого монастиря в с. Терєбля Тячівського району.

У 1960-1964 рр. – студент Московської духовної семінарії. У 1961 р. рукоположений в сан ієромонаха єпископом Кипріяном. До Святої Пасхи 1964 р. з благословення Святійшого Патріарха Алексія I нагороджений набедреником. 18 червня 1964 р. голова учбового комітету при Священному Синоді РПЦ, ректор МДА і МДС проф. прот. К. Ружицький направив молодого випускника на пастирське служіння до Закарпаття.

¹ ДАЗО. – Ф. Р – 1490. – Оп. 4 д. – Спр. 22. – Арк. 22.

² Особова справа архімандрита Єфрема (Молнар) // АХПЄ.

12 серпня 1964 р. єпископ Боголіп (Анцух) направив ієромонаха Єфрема в с. Велятино Хустського району, де він обслуговував Свято-Іллінський та Свято-Параскевський храм. 17 березня 1965 р. архієпископ Григорій (Закаляк) видав указ, згідно якого ієромонах Єфрем (Молнар) звільнявся з посади настоятеля приходу у с. Велятино Хустського району і призначався настоятелем Свято-Хрестовоздвиженського храму в с. Добрянське та Свято-Покровського храму в с. Біловарці Тячівського району. 20 квітня 1965 р. о. Єфрем отримав указ, за яким йому доручалося освятити паски в огорожі колишнього Свято-Вознесенського храму в с. Добрянське¹.

У травні 1965 р. отримав благословення правлячого архієпископа Мукачівсько-Ужгородського Григорія на вступ на заочний сектор Московської духовної академії.

27 квітня 1966 р. він пише листа на ім'я архієпископа Григорія. У листі ієромонах Єфрем просить перевести його на приход у с. Олександрівка Хустського району. Чергове прохання аналогічного змісту було відправлено до Єпархіального управління 6 грудня 1966 р. «Ввиду зайнятості, связанной с моей учебой в Заочном секторе МДА, прошу Ваше Высокопреосвященство благословить мне переехать на приход в с. Н.Селище. Этот

Ієродиякон Єфрем (Молнар),
1960-і рр.

¹ Особова справа архімандрита Єфрема (Молнар) // АХПЄ.

приход будет более подходящим и для учебы, а также смогу почаще навещать престарелых родителей и помогать им кое-что в работе». Владика задовільнив прохання. 6 грудня 1966 р. о. Єфрем був переведений на приход у с. Нижнє Селище Хустського району¹.

У 1967 р. нагороджений наперсним хрестом. 30 квітня 1972 р. в Свято-Успенському кафедральному соборі у Мукачеві возведений у сан ігумена. У 1978 р. з благословення Святійшого Патріарха Пімена нагороджений палицею.

Ігумен Єфрем часто направлявся Єпархіальним управлінням для співслужіння у різні приходи Закарпаття. Щороку на монастирські відпусти він служив в Мукачівському та Чумалівському жіночих монастирях. Відвідував як паломник Свято-Успенську Почаївську Лавру (1971 р., 1973 р.), святині православної Одеси (1969 р., 1971 р., 1973 р.).

У 1979 р. закінчив заочний сектор МДА з правом написання роботи для захисту ступеня кандидата богослов'я².

Архієпископ Григорій (Закаляк) у 1973 р. так характеризував о. Єфрема: «Примерный, скромный, дисциплинированный и образованный игумен. Безукоризненного морального поведения. Служит и проповедует хорошо».

30 червня 1981 р. єпископом Саввою (Бабинець) призначений духівником Свято-Миколаївського жіночого монастиря на Чернечій горі в Мукачеві.

За п'ятнадцятирічне пастирське служіння в с. Нижнє Селище ігумен Єфрем заслужив величезну любов та повагу своїх вірників. В архіві Хустської єпархії зберігається лист православної громади вищеназваного села до патріаршого екзарха всієї України, митрополита Київського та Галицького Філарета від 10 серпня 1981 р. з проханням про повернення колишнього настоятеля в Нижнє Селище.

«В нашем приходе служил почти пятнадцать лет игумен Ефрем Молнар. За время его настоятельства наш приход стал образцовым. Он был не только хорошим и добрым пастырем,

¹ Особова справа архімандрита Єфрема (Молнар) // АХПЄ.

² Там само.

Архімандрит Єфрем (Молнар), 1980-і рр.

знающим своих духовных овец, но и хорошим организатором Церковной жизни. При его содействии мы расписали храм, сделали капитальный ремонт крыши, побелку стен, по его

инициативе был организован хор и много других дел по храму. Он был доступен каждому. Многие из окружающих сел священники и прихожане приходили посмотреть храм и побеседовать с нашим настоятелем и получить нужные им ответы.

В нашем приходе нет ни одного человека, который бы сказал, что-либо плохого против о. игумена Ефрема...

Наш приход стал православным сразу после Первой мировой войны. Православие было организовано монахами, которые и окормляли его, и мы похоронили у нас трех священнослужителей, и мы надеялись, что и о. Ефрем будет у нас до старости лет и окончит у нас свою временную жизнь...»¹.

Під час Божественної Літургії, 1980-і рр.

¹ Особова справа архімандрита Єфрема (Молнар) // АХПЄ.

22 травня 1983 р. в Свято-Миколаївському жіночому монастирі нагороджений хрестом з прикрасами. На новому послушанні ігумен Єфрем показав себе як хороший пастир. У одній із характеристик за 1983 р. читаємо: «Отличается живым и приветливым нравом. Ревностно и с глубокой духовной настроенностью совершает церковное богослужение. Смиранный как монах, добродушный, прост в обращении с народом, за что среди духовенства, верующих и насельниц монастыря пользуется заслуженным авторитетом и уважением. Служит и проповедует хорошо. Дисциплинирован и послушен по отношению к своему священноначалию»¹.

За Божественною Літургією 6 травня 1984 р. в Свято-Миколаївському жіночому монастирі зведений у сан архімандрита. 24 квітня 1988 р. нагороджений другим хрестом з прикрасами. З 16 по 21 жовтня 1989 р. перебував в Чехословаччині. З 29 серпня 1990 р. – благочинний монастирів Мукачівсько-Ужгородської єпархії.

Наприкінці 1989 р. розпочалася робота по відновленню Свято-Троїцького чоловічого монастиря в м. Хуст-Городилово. Священний Синод УПЦ на своєму засіданні від 23-24 листопада 1990 р. офіційно підтримав прохання правлячого єпископа про відкриття монастиря. Єпископ Євфимій настоятелем відродженої обителі призначає архімандрита Єфрема. Для організації монастирського життя в Городилові настоятель у липні 1991 р. та в серпні 1993 р. відвідував Москву.

Архімандрит Єфрем (Молнар), 1988 р.

¹ Особова справа архімандрита Єфрема (Молнар) // АХПЄ..

Будівлі відновленого монастиря потребували капітального ремонту. В одному із старих корпусів було обладнано трапезну і кухню, в інших – келії для ченців та господарські приміщення. За допомогою Хустського лісокомбінату до монастиря було прокладено дорогу з твердим покриттям. У 1992 р. було реставровано монастирський храм, в якому кожного дня відправлялася служба. Під час архієрейської літургії 16 червня 1992 р. архімандрит Єфрем нагороджений хрестом з прикрасами¹. У 1993 р. під його керівництвом в монастирі вже проживало 20 чоловік.

Архімандрит Єфрем цікавився історією православ'я на Закарпатті, планував написати окрему книгу. Він був автором кількох статей, опублікованих на сторінках Журналу Московської патріархії. Зокрема у 1977 р. разом з прот. Михаїлом Фаркавцем вони опублікували нарис про Свято-Вознесенський жіночий монастир в с. Чумальово Тячівського району, а в 1986 р. о. Єфрем опублікував некролог архімандрита Іова (Кундрі)².

6 червня 1996 р. архімандрит Єфрем помер. Похований на братському кладовищі Свято-Троїцького монастиря.

Юрій Данилець

¹ Хроніка церковних подій // Єпархіальний вісник. – 1992. – липень. – С. 1.

² Фарковец М., прот., Ефрем (Молнар), игумен. Вознесенский женский монастырь Мукачевской епархии (в связи с 50-летием со времени основания) // ЖМП. – 1977. – № 11. – С. 16-21; Ефрем (Молнар). Архимандрит Иов (Кундря) // ЖМП. – 1986. – № 3. – С. 29.

Ігумен Ігнатій (Чокина) **(8.04.1899 - 24.10.1976)**

Ігумен Ігнатій був одним із перших вихідців зі Східної Словаччини, що в 1920-х рр. прийняли чернецтво. Його місіонерська робота поширювалася як на територію тогочасної Підкарпатської Русі (Закарпаття), так і на територію Пряшівської Русі (нині Словаччина).

Ігумен Ігнатій (в миру Іван Чокина) народився 8 квітня 1899 р. в родині селянина-бідняка у с. Улич-Криве Снинського округу. Протягом 1909-1917 рр. навчався у народній школі рідного села. Великий вплив на малого Івана справив перехід у 1922 р. його односельців у православ'я. Відродження православ'я у цьому селі проходило складно, влада здійснила навіть кілька арештів.

У 1923 р. в Улич-Криве прибув священник-білоемігрант Іван Чернавін. З ним юнак відбув до с. Буштина на Тячівщині, де о. Іоанн очолив богословську школу, засновану з благословення архієпископа Празького Савватія (Врабеца). У ній готували для висвячення у священники молодих підкарпатських русинів. У Буштині Іван Чокина навчався у період з 1923 по 1925 рр. Тут він вирішує прийняти чернецтво. У 1925 р. вступає послушником до Свято-Іоанно-Предтеченського скиту в с. Дубове. Настоятель скиту, архімандрит Боголіп (Церковник) постриг його в монахи з іменем Ігнатій (на честь святого Ігнатія Богоносного). 6 травня 1926 р. на свято Георгія Победоносця рукоположений архієпископом Савватієм у сан ієродиякона¹.

¹ Данилець Ю., ієромонах Пімен (Мацола). Православний Свято-Іоанно-Предтеченський чоловічий монастир у с. Бедевля. – Ужгород: Карпати, 2009. – С. 122.